

ILKKA

W S O Y

REMES

KIIRAS

TULLI

ILKKA

REMES

KIIRASTULI

WERNER SÖDERSTRÖM OSAKEYHTIÖ - HELSINKI

© Iikka Remes 2016
ISBN 978-951-0-42007-2
Painettu EU:ssa

ENSIMMÄINEN OSA

1.

Saleef Al-Awaqir katsoi puhelimen kameran näytöltä Keuruun vanhaa puukirkkoa. Sen jyrkkä katto oli tervattua paanua ja punamultaiset seinät leveää pystysuuntaista lautaa. Syyskuinen torstai-ilta hämärsi pilvisenä ja lämpimänä. Läheisiltä teiltä kantautui harvakseltaan liikenteen ääniä, kello lähestyi kahdeksaa.

Hän otti tyytyväisenä kuvan sankarihautausmaan kulmassa seisten ja toisen ison tien puolelta. Nämä olivat hänen elämänsä helpoiten ansaitut rahat. Hänen Helsingin Mellunmäessä asuva serkkunsa oli esittänyt oudon tarjouksen: saat 50 euroa, jos otat tunnin sisällä minulle kuvia Keuruun vanhasta puukirkosta, kaikista suunnista.

Saleef siirtyi luonnonkiviaidan viereen tehdyn matalan, pitkänomaisen katoksen luo. Sen seinähirsien väleistä näkyi pitkiä kirkkoveneitä. Hän otti lisää kuvia hiukan erilaisella rajauksella. Hän ei ollut koskaan nähnyt kristillistä kirkkoa näin läheltä. Sisäkuvia ei onneksi tarvittu.

Jostain kuului rasahdus, kuin kuiva oksa olisi jäänyt jalan alle. Hän käännähti ympäri, mutta pensaiden seassa venesuojan vieressä ei näkynyt mitään.

Saleef käveli kirkon taakse ottaakseen vielä yhden kuvan eri kulmasta. Alueella oli vanhoja hautakiviä korkeiden puiden

katveessa. Valo riitti hädin tuskin siedettävien kuvien ottamiseen.

Äkkiä hän pysähtyi. Kirkon seinään luonnonkivistä ladotun sokkelin yläpuolelle, pienistä ruuduista koostuvan valkopuitteisen ikkunan viereen oli maalattu mustalla spraylla kuunsirppi ja tähti.

Saleef tunsi jäisen tulvahduksen sisällään. Hän työnsi saman tien puhelimen taskuunsa ja lähti kiertämään nopeasti kohti porttia. Päästyään tien viereen hän päätti kääntyä rannan suuntaan johtavalle kävelytielle, jolla liikkuisi pienemmällä todennäköisyydellä ihmisiä. Mitä tahansa olikin tekeillä, Saleef ei halunnut tulla liitetyksi siihen millään tavoin.

Miksi hänelle oli maksettu siitä että hän ottaisi kuvan kirkosta, jonka seinään oli maalattu spraylla islamin symboli?

Vaaleanpunaiseen ulkoiluasuun pukeutunut silmälasipäinen nainen käveli polulla häntä vastaan koiraan taluttaen. Saleef tunsi uteliaan katseen. Hän oli tottunut tuijotukseen, eikä siitä tavallisesti välittänyt, mutta nyt hän katsoi pois päin.

Kirkon seinään piirretty kuvio pyöri yhä sitkeämmin hänen mielessään.

Oliko symboli seinässä vain sattumaa? Hän olisi halunnut ajatella niin, mutta sattumia oli jo liikaa.

Päivällä hän oli tapansa mukaan kävellyt keskustan ABC-aseman ohi. Asiallisen oloinen, ystävällinen mies oli ollut tekevässä jotain vanhalle maasturi-BMW:lleen ja huikannut hänet luokseen. Mies oli ehostanut autoaan myyntikuntoon ja pyytänyt häntä suihkauttamaan maalia etupuskurin alapuolella olevalle mustalle alueelle, jossa oli kivenhakkaamia. Mies itse suojasi samaan aikaan kahden sanomalehden avulla puskuria ja rekisterikilpeä maalilta.

Saleef oli suihkauttanut spraypullosta mustaa maalia miehen ohjeiden mukaan ja saanut vaivanpalkaksi viitosen, jonka oli tyytyväisenä laittanut taskuunsa.

Miehen puuhailu sormikkaat käsissään oli tuntunut silloin täysin luontevalta, mutta nyt tapahtumat myllersivät vyyhtenä Saleefin mielessä.

Musta spraymaali...

Polku yhtyi rannan suuntaiseen kevyen liikenteen väylään. Kirkon suunnalta alkoi kuulua kiihtyvää koiran haukuntaa.

Saleef jatkoi eteenpäin. Kirjaston ja venesataman välissä vastaan tuli toinen koiran ulkoiluttaja, iäkäs mies, joka vilkaisi häntä. Hän katsoi muualle ja yritti koota ajatuksiaan.

Hän nousi rantaväylältä kerrostalojen ohi K-marketin hiljaiselle pihalle ja pysähtyi keskustan halkaisevan pääväylän varteen.

Silloin oikealta kuului hälytysajoneuvon ujellusta. Lähes saman tien näkyviin ilmestyi paloauto, joka siniset valot vilkkuen ajoi vanhan kirkon suuntaan. Heti sen perässä kiiti toinen paloauto.

Saleef ylitti kadun pulssi kiihtyen ja hänelle tuli yhä ahdistuneempi olo. Hän soitti serkulleen, joka oli pyytänyt kuvia.

”En voi nyt puhua”, Abdullah sanoi kireästi ja katkaisi yhteyden.

”Keuruun aluepalomestarin Jari Mäntylän mukaan sammutustyöt päästiin aloittamaan nopeasti ulkoilijan tekemän ilmoituksen perusteella. Tuli oli kuitenkin jo päässyt leviämään kirkon puurakenteisiin, ja sammutustyö on vaikeaa.”

Valkoiset kirjaimet mustalla pohjalla hivelivät Viktor Smirnovin silmiä. Jäntevä, ruskettunut, vajaan kuudenkymmenen ikäinen mies istui kolmekymmentä vuotta nuoremman alaisensa Ivanin ajamassa vanhassa maasturi-BMW:ssä ja luki puhelimitään uutista.

”Vuosina 1756–59 rakennettu Keuruun vanha kirkko on arvokas 1700-luvun puukirkkoarkkitehtuurin edustaja ja suojelukohte...”

”Mitä siinä sanotaan?” Ivan kysyi.

”Se tulee varmasti palamaan perustuksiin saakka.”

”Ei muuta?”

”Ei vielä. Älä ole kärsimätön.”

Tampere lähestyi. He olivat lähteneet Keuruulta runsas tunti sitten Ivanin maalattua merkin kirkon punamultaiseen seinään Viktorin vahtiessa pihapiiriä. Sitä ennen he olivat avanneet valvontakameroilla varustettujen valopylväiden tyvessä olevat huoltoluukut ja katkaisseet johdot. Portin pielessä olleen kyltin mukaan alueella oli tallentava kameravalvonta, mutta kukaan tuskin seurasi monitoreista jatkuvasti reaaliaikaista kuvaa ilta-kahdeksalta.

He olivat kuitenkin tehneet arviointivirheen, josta ei onneksi ollut suurempaa haittaa: Saleef oli tullut kirkolle yllättävän nopeasti. He olivat ehtineet ottaa seinään tehdystä kuviosta kuvan ja vetäytyä kirkkoveneiden suojana toimivan hirsikatoksen taakse, eikä Saleef ollut huomannut heitä. Heti tämän lähdettyä he olivat jättäneet spraypullon samaan paikkaan. Samalla pullolla Ivan oli päivällä maalauttanut Saleefilla auton puskurin alta kivenhakkaamia ABC:n pihalla, joten pullosta löytyisivät tämän sormenjäljet.

Lopuksi Viktor ja Ivan olivat sytyttäneet bensaankastetuilla kangastupoilla kirkon kahdesta eri kohdasta. He olivat juuri ehtineet pois näköpiiristä, kun koira ulkoiluttanut nainen oli kulkenut kävelytiellä ohi ja huomannut palon. Onneksi rutikuiva puu oli jo palanut valtavalla voimalla.

Koko operaatio oli ollut riskialtis, mutta ilman riskinottoa ei saanut tuloksia.

Hyvän pohjan hankkeelle antoi ilmapiiri Suomessa. Viktor oli seurannut huvittuneen epäuskoisena suomalaisten suhtautumista turvapaikanhakijoiden ensimmäiseen aaltoon. Sisäministeriön korkein virkamies kehui television keskusteluohjelmassa virka-

kuntansa tietävän jokaisen Suomeen tulleen henkilön taustan. Ei tuntunut lainkaan haittaavan, että monet maahantulijat valeh-
telivat ikänsä ja antoivat keksityt henkilötiedot sekä sopivan
henkilöhistorian oikeiden dokumenttien puuttuessa. Sinisilmäi-
syydellä ei ollut Viktorin mielestä tässä maassa mitään rajaa, ja
sitä hänkin käytti hyväkseen.

Hän luki vielä Ylen ja HS:n uutisen kirkkopalosta. Lopuksi
hän haki kuvan heidän spraymaalilla tekemästään seinäkuviosta
ja lähetti sen suomalaiselle luottomiehelleen Tero Mäkilaaksolle.

Sitten oli vain odotettava. Kirkkopalon taustalta paljastuvan
islamilaisen kytköksen käsittely repisi niin virkakoneistoa, poliit-
tikkoja kuin kansaakin.

2.

Kaksi poliisiautoa pysähtyi pihavalojen alle hiukan ennen kymmentä Keuruun pioneerirykmentin kasarmialueelle, jossa toimi Suomen suurimpiin kuuluva turvapaikanhakijoiden vastaanottokeskus. Neljä konstaapelia tummansinisissä haalareissaan kiiruhti kasarmiin, jonne keskuksen johtaja oli hälytetty.

Pian poliisit astuivat keskuksen naispuolisen johtajan kanssa tupaan numero kolme, jossa loikoili miehiä puisissa kerrossängyissään. Osa alavuoteista oli verhottu lakanoilla edes jonkinlaisen yksityisyyden saamiseksi. Niin myös se vuode, jonka eteen ryhmä pysähtyi.

Nainen koputti sängyn reunaan ennen kuin raotti lakana-verhoa.

”Ei Saleef ole paikalla”, yksi vuoteiden välissä seisovista miehistä sanoi englanniksi.

”Mistä hänet voisi löytää?”

”Miksi hänet pitäisi löytää?”

Nainen ei vastannut, vaan auttoi poliiseja nostelemaan jätösäkkiin Saleefin tavaroita. Koiraa ulkoiluttanut nainen oli kertonut nähneensä hiukan ennen palon havaitsemista kirkon suunnasta kävelleen nuoren ulkomaalaisen näköisen miehen.

Poliisi oli pian palon syttymisen jälkeen saanut nimettömän ilmiannon, jonka mukaan Saleef Al-Awaqir -niminen vastaanottokeskuksen turvapaikanhakija oli muutamia päiviä sitten uhannut kirkon polttamisella.

Saleef ei tiennyt mitä oli tekeillä, mutta mitä tahansa se olikaan, hänelle se tietäisi pahoja ongelmia. Kukaan ei uskoisi hänen versiotaan tapahtumista, se oli varmaa.

Hän istui Jyväskylästä puolen yön jälkeen lähteneessä Expressbussissa. Lippu Helsinkiin oli vienyt suuren osan hänen rahoistaan, mutta muu ei nyt auttanut. Hän sai avustusta noin 90 euroa kuukaudessa, kolme euroa päivässä, ja oli säästänyt lähes kaiken. Lisäksi hänellä oli mukanaan isältä ja äidiltä jäänyt 99-helminen rukousnauha, mutta sukukalleuden myymistä hän ei edes harkitsisi. Se oli ainoa konkreettinen muisto, mikä hänellä oli vanhemmistaan.

Saleef haaveili pienen yrityksen perustamisesta. Vastaanottokeskuksessa käynyt virkamies oli antanut paljon neuvoja ja materiaalia. Moniin maanmiehiinsä verrattuna hän puhui hyvää englantia, jota hän oli oppinut Libyan Benghaziassa parhaalta ystävältään. Myös suomea hän osasi jo kohtuullisesti. Vastaanottokeskuksen johtaja, jota Saleef kunnioitti suuresti, oli sanonut Saleefin oppineen suomea nopeimmin kaikista hänen tapaamistaan ihmisistä.

Saleef avasi jälleen puhelimensa selaimen. Kammottavat uutiset saivat hänet voimaan pahoin, mutta hänen oli seurattava niitä pysyäkseen tilanteen tasalla. Kuvassa oli pimeässä illassa riehuva tulipalo.

Saleef huomasi käytävän toisella puolella istuvan pitkähiuksisen naisen vilkuilevan häntä ja puhelimella näkyvää kuvaa. Saleef muutti hiukan asentoaan ja käänsi puhelimen ruudun tiiviimmin itseensä päin.

”Poliisi epäilee paloa tahallaan sytytetyksi ja tarkistaa parhailaan saamiaan yleisövihjeitä. Ylivieskan ja Porvoon kirkkopalojen jälkeen seurakunnat ovat kiinnittäneet paloturvallisuuteen erityistä huomiota, mutta mitään ei ollut tehtävissä räjähdysmäisesti edenneen palon edessä.”

Saleef huokaisi syvään ja toivoi hartaasti, että kuulisi pian serkultaan kuka hänet oli värvännyt menemään kirkon luokse juuri tuolloin. Sattumaa se ei tietenkään ollut.

Hän oli laittanut asiasta tekstiviestin serkulleen, mutta tämä ei ollut vielääkään vastannut.

Keuruun Multiantiellä sijaitsevan kaksikerroksisen laatikkomaisen poliisiaseman edustalle oli pysäköity rivi autoja ja sisällä rakennuksessa oli poikkeuksellinen hälinä.

Keskusrikospoliisin Sisä-Suomen yksikkö Tampereelta oli lähettänyt sinne miehiään otettuaan törkeänä tuhotyönä tutkitavan kirkkopalon tapauksen itselleen monestakin syystä, eikä niistä vähäisimpiin kuulunut KRP:n tutkinnanjohtajan kädessään pitämä valokuvatuloste. Kirkon seinästä kuvan ottanutta ja palohälytyksen tehnyttä naista oli tutkinnallisista syistä johtuen kielletty puhumasta asiasta.

Pian kuvan oton jälkeen tuli oli tuhonnut seinän siihen mustalla maalattuine symboleineen.

Toinen syy tutkinnan päätymisestä KRP:lle oli muovipussissa pöydällä tutkinnanjohtaja Timo Kanervan edessä. Se oli kirkon läheltä venesuojan takaa löytynyt spraymaalipullo, josta oli saatu talteen selkeät sormenjäljet. Ne täsmäsivät läheiseen vastaanottokeskukseen sijoitetun Saleef Al-Awaqirin sormenjälkien kanssa, jotka oli otettu miehen vuoteen vierestä löydetyistä tavaroista. Mies itse oli teillä tietymättömillä, mikä ei tietenkään yllättänyt ketään.

Kanerva oli hetki sitten puhunut puhelimesta KRP:n apulaispäällikön kanssa. Tilanne oli hankala: ajat sitten tehdyn linja-

uksen mukaan turvapaikanhakijoiden tekemistä rikoksista oli pidettävä Suomen sisäisen ilmapiirin vuoksi mahdollisimman matalaa profilia. Nyt asia oli kuitenkin pakko julkistaa, ellei epäiltyä pian tavoitettaisi.

Mutta tiedon julkistamiseen pitäisi saada päällikköportaan lupa Jokiniemestä. KRP:n päämajassa oltiin rasismia sivuavien asioiden suhteen hyvin varovaisia. Yksi talon ylikomisarioista toimi siviilissä rasisminvastaisen järjestön hallituksessa ja poliiseja valvovan sisäministeriön kansliapäällikkö istui Etnisten suhteiden neuvottelukunnan varapuheenjohtajistossa.

Vaikka tuhopoltosta epäilty jouduttaisiinkin paljastamaan turvapaikanhakijaksi, ei seinään töhritystä kuviosta puhuttaisi toistaiseksi mitään.

3.

Saleef lähestyi Helsingin Mellunmäessä sijaitsevaa isoa kerrostaloa, jossa hänen serkkunsa Abdullah asui. Aamuyö oli viileä. Serkun oli pitänyt olla Saleefia vastassa Kampissa, ja Saleef oli yrittänyt soittaa hänelle ja laittaa tekstiviestejä vastausta saamatta.

Mäntyjen takana seisovan talon eteen oli pysäköitynä kaksi poliisiautoa. Vaistomaisesti Saleef pysähtyi ja katsahti ympärilleen. Ketään ei näkynyt. Oli vain ajan kysymys milloin häntä alettaisiin etsiä, siitä hän oli varma. Saattoivatko poliisit liittyä jo siihen? Ei, Abdullah ei kertoisi hänestä kenellekään.

Juuri kun Saleef oli jatkamassa kävelyään, hän huomasi parinkymmenen metrin päässä edessään pensaiden luona pihalampun katveessa miehen tarkkailemassa samaa pihapiiriä. Tämä ei huomannut häntä.

Mies suuntasi Skodalle, jonka oli jättänyt puiden taakse kadulle. Hetken mielijohteesta Saleef otti puhelimellaan pari kuvaa miehestä nousemassa autoonsa.

Tero Mäkilaakso istuutui Skodaansa ja kaivoi puhelimensa esiin tarkistaakseen sähköpostinsa.

Niiden joukossa odotti salaushjelmalla lähetetty viesti, johon oli liitetty kuva. Punamullan väriseen pystylautaiseen seinään oli

maalattu mustalla spraylla kuunsirppi ja tähti. Islamin tunnus suomalaisen kirkon seinässä hätkähdytti jopa häntä.

Hän käynnisti hermostuneena moottorin. Abdullahin kuolema kammotti häntä. Hän oli aavistanut, että jotain ikävää saattaisi olla tulossa, mutta silti surma oli yllättänyt hänet.

Hän kääntyi tielle kiroten ääneen. Myös hänet oli väistämättä sotkettu tapahtumiin, joihin hän ei missään nimessä halunnut tulla liitetyksi.

Mutta hermot oli pidettävä kurissa. Tilanne oli käännettävissä eduksi. Hänellä oli nyt tietoa, jota voisi kovan paikan tullen hyödyntää.

Saleef käveli varovasti pihan poikki A-portaaseen. Poliisiautot tuskin liittyivät Abdullahiin. Hän nousi portaita pitkin kohti neljännessä kerroksessa sijaitsevaa serkkunsa asuntoa.

Porrastasannetta lähestyessään hän huomasi haalariasuisen poliisin poistuvan Abdullahin ovesta hissiin. Saleef jatkoi askeltonsa rytmiä muuttamatta kerroksen ohi ja pysähtyi sydän hakaten. Miksi poliisit olivat huoneistossa?

Saleef veti syvään henkeä ja laskeutui hieman alemmas. Hän pysähtyi ennen kolmatta kerrosta ja tuijotti kaiteen pienojen välistä näkyvää Abdullahin huoneiston ovea.

Samassa se avautui uudelleen. Huoneistosta astui poliisi, joka saattoi ulos miehen jonka Saleef tunnisti – tämä oli Dabir, Abdullahin ystävä, jonka Saleef oli nähnyt edellisellä Helsingin käynnillään.

Saleef hätkähti liikkeelle. Hän laskeutui alakertaan ja edelleen ulos. Toinen poliisiauto oli poistunut.

Hän odotti, kunnes Dabir tuli ovesta suunnaten männikössä kulkevaa heikosti valaistua kävelytietä kohti. Hän harppoi pyylevän, pienikokoisen miehen perään ja sanoi hiljaa: ”Dabir, odota, tässä on Saleef...”

Dabir pysähtyi äkisti ja kääntyi ihmeissään katsomaan hänen suuntaansa.

”Abdullahin oli määrä tavata minut keskustassa. Tulin katsomaan miksei hän tullut sinne, ja näin äsken poliisit hänen asunnossaan. Mitä on tapahtunut?”

”Abdullah on kuollut. Tapettu.”

Vaikka Saleef oli jo osannut varautua tietoon, se tuntui museravalta.

Hän pakotti äänensä rauhalliseksi. ”Kävellään hetki yhdessä, niin kerron miksi minun piti tavata Abdullah.”

Saleef kertoi mitä illalla oli tapahtunut Keuruulla.

Dabir kuunteli loppuun ja sanoi: ”Kaiken täytyy jollain tavalla liittyä suomalaiseen, joka tuli alkuvuorokolla juttelemaan kanssamme Itäkeskuksessa. Hän kertoi tarjoavansa pieniä työkeikkoja ja maksavansa hyvin. Hän kyseli kaikenlaista, sitäkin missä päin Suomea meillä on tuttavita tai sukulaisia. Abdullah kertoi tunteavansa sinut Keuruulla. Tämän enempiä en tiedä.”

Saleef kokosi ajatuksiaan. Vain yksi asia oli selvä: hänet oli vedetty tapahtumiin, joista hänen oli mahdotonta selviytyä kiviin jaloin.

”Tule mukaani, asun tuossa aivan lähellä”, Dabir sanoi.

Vesistöjen ympäröimässä pikkukaupungissa ei nukuttu. Kekäleet hohtivat aamuyössä vanhan hautausmaan reunaan syntyneellä aukiolla, jossa aiemmin kohosi kirkkorakennus. Osa jyhkeistä parruista paloi edelleen. Satoja asukkaita oli kokoontunut vanhan luonnonkiviaidan taakse katsomaan näkymää.

Seija Matinpuro tunsu hehkuvan lämmön, vaikka seiso i parin sadan metrin päässä. Tunnelma väkijoukossa oli epäuskoisen tyrmistynyt. Paikalla oli lähes aavemaisen hiljaista. Joku supatti vierustoverinsa kanssa. Viereisessä liikenneympyrässä ajoi harvakseltaan autoja.

Lähimpänä raunioita teinityttö kuvasi kamerapuhelimellaan näkymää, joka välittyi suorana lähetyksenä Periscopopen kautta yli 3 000 katsojalle.

Kevyt tuulenvire puhalsi mäntyjen takaa Lapinsalmelta ja sai kekälematon väreilemään oransseina aaltoina. Seija katsoi tuhoa surullisena. Vanha kirkko oli ollut hänelle läheinen aina, ja tuntui mahdottomalta uskoa, että se oli nyt lopullisesti poissa. Vaikka suuri osa hänen ja muidenkin keuruulaisten kirkollisista toimituksista oli hoidettu 1800-luvun lopulla rakennetussa ”uudessa” katedraalimaisessa punatiilikirkossa, liittyi vanhaan kirkkoon valtavasti tunteita. Hämyisässä, hiljaisessa kirkossa hän oli käynyt mietiskelemässä sinne veistetyin vaivaisukon kanssa elämäänsä niin teini-ihastusten kuin myöhemmin avioeronsa aikana.

Seijaa kalvoi poliisin antama vaikenemisohje hänen ottamastaan kuvasta. Seinätöhryn pimittäminen ei tuntunut reilulta.

”Täälläkö sinäkin olet”, tuttu ääni sanoi hänen takaansa. Raili, hänen entinen työtoverinsa K-marketin ajoilta pysähtyi hänen viereensä. ”Joku toimittaja kulkee täällä kyselemässä kuka huomasi palon. Tule juttelemaan, pääset vielä lehteen...”

”Ei, olin juuri lähdössä. Sami on yksin kotona, minun täytyy nyt mennä.”

Hän käännähti ympäri ja puikkelehti ihmisten välistä kohti tietä. Mitä hän sanoisi toimittajille, jotka etsivät palokunnan hälyttäneitä henkilöä? Olisi viisainta vältellä heitä.

4.

Saleef avasi perjantaiamuna silmänsä Dabirin sohvalla. Pimeässä olohuoneessa loisti vain television valmiustilavalvo.

Hän hamusi käteensä puhelimen, jonka mukaan kello oli 7:18. Hän oli torkkunut sekavassa horteessa vain hetkisen. Abdullahin kuolema tuntui mahdottomalta uskoa, yhtä mahdottomalta kuin se, että sen täytyi liittyä samaan vyyhteeseen, johon hänet itsensä oli sotkettu.

Hän meni Ilta-Sanomien sivuille. Hän ei ymmärtänyt kaikkea tekstistä, mutta olennaisimman: *Poliisi etsii Keuruun kirkon tuhopoltosta epäiltyä läheisen vastaanottokeskuksen asukasta Saleef Al-Awaqiria.*

Saleef ponnahti seisomaan ja napsautti ovensuusta valon päälle. Hänen ympärillään oli pienimpiä yksityiskohtia myöten pohjoisafrikkalainen sisustus chakki-pöytineen, pouf-nahkaraheineen ja berberimattoineen.

Hän kiskaisi farkut jalkaansa ja veti paidan ylleen. Hän oli osannut odottaa jotain tällaista, mutta silti oman nimen näkeminen uutisessa oli shokki. Otsikko sai hänet tuntemaan raivoa ja pelkoa.

Jotain oli tehtävä ja nopeasti ennen kuin poliisi saisi hänet kiinni. Kukaan ei uskoisi hänen sanaansa, hänen oli saatava todisteita syyttömyydestään.

Mutta miten hän voisi edetä?

Hän pakotti ajatuksensa jonkinlaiseen järjestykseen. Ainoa konkreettinen asia oli Abdullahin puhelu, jossa tämä pyysi häntä 50 euron korvausta vastaan toimittamaan kuvia Keuruun vanhasta kirkosta. Hänen puhelimellaan näkyi siitä vain Abdullahin ennalta maksetun liittymän anonyymi numero, joten olisi saatava tiedot Abdullahin puhelimelta. Sen murhaaja todennäköisesti oli ottanut.

Kaikki se tieto, jota hän nyt tarvitsisi syyttömyytensä todistaakseen, oli kadonnut Abdullahin mukana.

Juuri sekö oli surman syynä?

Saleef muisti miehen, joka oli yöllä tarkkaillut Abdullahin taloa ja poistunut paikalta. Kaikki kivet oli nyt käännettävä. Hän avasi puhelimestaan kuvan, jonka oli ottanut pihalla kytänneen miehen Skodasta. Hän suurensi sormenpäällään kuvaa rekisteritunnuksen kohdalta, jolle lankesi lyhtypylvästä sen verran valoa että tunnuksesta sai juuri ja juuri selvän.

Sen jälkeen hän haki netistä ohjeet auton omistajan selvittämiseksi. Hetken kuluttua hänen puhelimeensa saapui tekstiviestinä nimi: Mäkilaakso, Tero.

Saleef käytti puhelimen selainta nopein, tottunein sormin. Nimi ei näyttänyt olevan kovin yleinen. Näytölle avautui kuva-haun tuloksena kasvokuvia.

Hän meni makuuhuoneen ovelle, koputti ja astui sisään. Dabir kömpi istumaan Saleefin takaa lankeavassa valonkajossa.

”Huomenta. Yksi nopea kysymys. Näyttääkö joku näistä tutulta?”

Dabir hieroi silmiään ja tarkasteli puhelimen näyttöä hetken. Sitten hän osoitti yhtä kasvokuvista.

”Tuo on se josta puhuin. Se, jolle Abdullah kertoi serkustaan Keuruulla. Miten sinä hänet löysit?”

Saleefin tuntema riemu päihitti hetkeksi ahdistuksen. Hän

suurensi otoksen ja tuijotti noin neljänkymmenen ikäistä suomalaista, jolla oli kapeat kasvot ja terävä katse.

”Kuulitko? Kuinka ihmeessä pääsit hänen jäljilleen?”

”Saanko käyttää hetken tietokonettasi?”

”Siitä vaan. Mitä sinä aiot?”

”Katso sillä aikaa tuoreimmat uutiset, niin yllätyt”, Saleef sanoi, palasi olohuoneeseen ja istuutui Dabirin pöytäkoneen ääreen. Hän tunsi samanlaista päättäväisyyttä kuin neljä vuotta sitten Lampedusan edustalla, kun salakuljettajien vene alkoi kallistua.

Dabir tuli järkyttyneen näköisenä lähes saman tien puhelin kädessään olohuoneeseen. Näytöllä oli Saleefia koskeva uutinen.

”Sinun on mentävä kertomaan kaikki poliisille”, Dabir sanoi kuolemanvakavana.

Saleef ei vaivautunut edes vastaamaan.

Helsingin Kallio alkoi herätä perjantaiamuun. Tero Mäkilaakso seisoi Vaasankadun R-kioskin vieressä ja katsoi edessään olevaa vajaan kolmenkymmenen ikäistä naista, jota ei vapaa-ajan asuunsa olisi arvannut kansanedustajaksi.

Saana Rantaperkiöllä oli lyhyet punertavat hiukset, joissa oli luonnonkiharaa, ja hillitty lävistys korvalehdessä. Erikoisin piirre naisessa olivat kuitenkin vihreät silmät ja niiden pistävä katse. Maihariin, palestiinalaishuviin, kuluneisiin farkkuihin ja Dr. Martensin nauhasaappaisiin pukeutunut Saana kuului Li Anderssonin, Sanna Marinin, Hanna Sarkkisen ja Aino-Kaisa Pekosen ohella eduskunnan punavihreiden, vahvatahtoisten nuorten naisten joukkoon.

”Miten Arkadianmäellä menee?” Tero kysyi.

”Samaa paskanjauhantaa kuin joka paikassa. Oikeista asioista ei haluta puhua. Kansaa kyykytetään ja eliittiä rikastutetaan.”

”Onneksi sinä edes sanot asiat suoraan”, Tero sanoi yrittäen välttää mielitelevää sävyä.

KAHTIAJAKAUTUNEELLE KANSALLE KOITTA TUOMIOPÄIVÄN AAMU

Keu ruun vanha puukirkko palaa. Poliisi ja valtamedia pimittävät valokuvan kirkon seinästä, johon on maalattu islamin symboli. Kuva vuodetaan sosiaaliseen mediaan räjähtävin seurauksin.

Samaan aikaan Venäjän Suomeen kohdistama epävakauttaminen ajaa maan rajuun ratkaisuun. Pelastukseksi tarkoitettu puolustusliitto Yhdysvaltojen kanssa repii kuitenkin syvän raijon kansalaisten välille.

Amerikkalaisjoukkojen ilmestyminen Suomen kamaralle osoittautuu pian kansakunnan kohtalokkaimmaksi erehdykseksi. Vihapuhe ja someraivo hautautuvat pakokauhuun, kun Kreml turvautuu pirullisimpaan aseeseensa Suomea vastaan: 1300 kilometriä leveä muuri avautuu kin portiksi.

#kirja
WWW.KIRJA.FI

9 789510 420072

84.2

ISBN 978-951-0-42007-2

